

MdR, Jazzgeschiedenis 614. Tijdvak 1953/1958, hoofdstuk 18, gitaristen, deel 2 van 3. Barney Kessel beheerste de scene in deze tijd, maar samen met hem moet meteen genoemd worden Mitchell Herbert Ellis, 4 augustus 1921 geboren in Farmersville, Texas. En dat zegt al veel. Herb Ellis hoorde in zijn jeugd bluesgitaristen en de Western Swing-gitaristen, al vroeg electrisch - twintig jaar oud kwam hij op North Texas State University in aanraking met toekomstige jazz-intellectueelen als Jimmy Giuffre en Gene Roland. Hij speelde bij het Casa Loma Orchestra in de nadagen, bij Jimmy Dorsey daarna, '45-'47, en had met violist/bassist Johnny Frigo en pianist Lou Carter het trio Soft Winds rond 1947, dat gezamenlijk één classic maakte, "Detour ahead". Van 1953 t/m '58 speelde Herb Ellis bij het Oscar Peterson Trio, werd daar 'Orange' genoemd. In die functie hoorden we hem vaak, omdat Norman Granz bij zijn Norgran en Verve-opnamen ~~ook~~ dit trio plus een drummer ^{met regelmaat} als ritmesectie gebruikte. Herb Ellis is een harde swinger in de Charlie Christian traditie, hoewel hij twee jaar ouder is dan Barney Kessel is hij toch door die gitarist sterk beïnvloed, al is er bij Ellis nóg meer blues te horen.

Voor Verve in Los Angeles, 11 oktober 1957 de session 'After hours', waaruit ik bij het Stan Getz hoofdstuk in Jazzgeschiedenis 532 van 13 april 1991 "Pap's blues" en "Soft Winds" liet horen. Nu: Herb Ellis in zijn eigen stuk "Patti cake".

plaat 1 After Hours Session: Patti cake (Herb Ellis)
2/2 - 6:11 - Verve 711 056

"Patti cake" - Gitarist Herb Ellis met Roy Eldridge-trompet, Stan Getz-tenorsaxofoon, Ray Brown-bas, Stan Levey-drums, voor Verve in LA, 11 oktober 1957. Tien jaar jonger is Kenny Burrell -Kenneth Earl- geboren in Detroit op 31 juli 1931. Net als Barney Kessel ging hij op zijn 12e gitaar spelen, maar in tegenstelling tot de autodidact Kessel studeerde Burrell officieel. Wayne State University, en in die tijd vond Dizzy Gillespie hem al gekwalificeerd om in zijn sextet af en toe mee te doen. In '55 haalde hij zijn Bachelor of Music, ging het jaar daarop naar New York. Speelde letterlijk met iedereen, namen noemen heeft geen zin. Dus naar de plaat: zijn allereerste, Blue Note, Hackensack, New Jersey, 29 mei 1956.

Met Tommy Flanagan-piano, Paul Chambers-bas, Kenny Clarke-drums, Candido Camero-congas: "Get happy".

129 mei 1956.

plaat 2 Kenny Burrell: Get happy (Koehler, Arlen)
1/1 - 4:02 - Blue Note 1543

"Get happy" van Harold Arlen. Gitarist Kenny Burrell voor Blue note in Hackensack, New Jersey bij Rudy Van Gelder, Met Tommy Flanagan-piano, Paul Chambers-bas, Kenny Clarke-drums, Candido Camero-~~drums~~ ^{tack ben van deurt ik.} Gaan we naar dezelfde locatie op 1 februari 1957, maar nu voor Prestige. Zelfde pianist, nu Doug Watkins-bas, Elvin Jones-drums. Cole Porter's "All of you".

plaat 3 Kenny Burrell: All of you (Cole Porter)
2/2 - 6:17 - Prestige LP 7088

"All of you". 1 februari 1957 voor Prestige in Hackensack, NJ, met Tommy Flanagan-piano, Doug Watkins-bas, Elvin Jones-drums.

Tenslotte nu, weer op dezelfde plek maar terug naar Blue kwa ^{Note} plaat, een session op 15 mei 1958. Bobby Timmons-piano, Sam Jones-bas, Art Blakey-drums. Uit de LP 'Blue Light' met een nu onbetaalbare Andy Warhol-tekening op de hoes: Vernon Dukes "Autumn in New York".

plaat 4 Kenny Burrell: Autumn in New York (Vernon Duke)
2/1 - 5:44 - Blue Note 1596

"Autumn in New York". Kenny Burrell-gitaar, Bobby Timmons-piano, Sam Jones-bas, Art Blakey-drums. Blue Note, Hackensack, New Jersey, 15 mei 1958. Burrell, jonger dan Barney Kessel en Herb Ellis, zat ~~in~~ ^{natuurlijk} in de Charlie Christian-traditie, maar was ~~minder~~ minder dan zijn voorgangers direct door de eerste grootmeester beïnvloed. Vond nog meer een eigen expressie. Hij zou zich in de jaren zestig, zeventig en tachtig blijven ontwikkelen en in de opinie van velen de meest geacheveerde stilist worden. Volgende keer de laatste gitaar-aflevering, die begint zaterdag 26 december in de buurt van kwart voor 11 's avonds, na de directe uitzending van de Metropolitan Opera. Daarin Oscar Moore, Tal Farlow, Jimmy Raney, Jim Hall en Wes Montgomery. Dit was Jazzgeschiedenis 614, MdR.